

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 5

ZPRAVODAJ VI. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1997

V JEDNOM DNI

dospěje dítě do okamžiku, kdy začne toužit. Ten den je zlomem a od té chvíle se již touhy nezbaví. Dříve, protože mělo žízeň, pouze chtělo čaj. Od osudného dne čeká na nepřítomnost otce a touží ochutnat z té láhve v knihovně, protože tatínek se po doušku vždycky krásně oťrese, protože maminka se dívá vyčítavě a protože ví, že nesmí. A nebo touží mít koně, neboť

je krásný.

V životě jsem toužil po mnohém. Mít auto na dálkové ovládání (to ještě taková auta tahala za sebou šňůru a neměla anténu), mít elektrický vláček a známku ze spolužákova alba, protože na ní byl krásně zbarvený motýl, nápis „República de Costa Rica“ a hlavně měla tvar kosočtverce. Splnilo se mi všechno. Auto a elektrický vláček jsem dostal od rodičů a známku jsem ukradl a dodnes se za to červenám. Pak byly touhy nesplněné. V páté třídě jsem toužil zaplést dobře poživíkanou žvýkačku Pedro do vlasů jistě spolužačky, vlasy téže spolužačky jsem o pár let později na gymnáziu toužil pohladit. Nestalo se ani jedno ani druhé. Z prvního jsem šel strach, druhého jsem se styděl.

Touhy jsou rozdílné. V Třebíči byli v tyto předčasně žhavé dny lidé, kteří hrají divadlo. Touží být chvíli někým jiným, prožívat alespoň po chvilkách cizí osud a ostatní přesvědčit, že to nejsem já, ale ten druhý. Proto je divadlo krásný kumšt a podvědomě chodím kolem něho po špičkách.

Ale jedno řeknu aspoň polohlasem: ona touha být jiným je lákavá. Už proto, že víme, jak to s tím druhým dopadne. A ať je to jak chce, naše svědomí je z obliga až do poslední opony.

V životě je to jinak. Odpovědnost z nás nesejme ani sebevyšší pódium se sebelesklejšími kulisami. A pod maskou se skrývá než ta naše vlastní tvář spatřovaná poránu v zrcadle.

Nosíme všichni své touhy s sebou a je tak dobře. A jenom na nás záleží, zda po jejich odevzdání při poslední oponě uslyšíme aplaus.

Přeji ho vám i sobě.

Marek Buš

DOPIS JAROSLAVA DEJLA VŠEM

V životě se nedá nic zastavit, čas je nemilosrdný, všechno má svůj konec. Končí i šestá Divadelní Třebíč, která letos byla prosluněná nejen sluníčkem, ale i množstvím nádherné divadelní práce a nápadů. Děkuji všem kolegům ochotníkům za to, že do Třebíče přivezli tak nádherné divadlo a přeji jim abychom se za rok zase sešli na sedmé Divadelní Třebíči.

Divadelní múza může tedy z Třebíče odletět zpět s vámi na vaše jeviště. Přeji vám hodně zdraví a spokojenosti.

Jaroslav Dejl

P.S. Dopis Petru Dopitovi jsem psal já.

Otevřený dopis zaměstnancům MěKS Třebíč

Přátelé milí,
jako v předchozích pěti květech Vám musím i letos říci, že Vás mám rád. Nezklamali jste mě a jsem rád, že jste vše těžké i příjemné, co se během posledních týdnů příprav a zejména během posledních dlouhých dnů divadelních udávalo ve zdech Národního domu a budovy Fórum zvládali s přehledem a noblesou. Vy sami nejlépe víte, kolik Vás stálo sil a odříkání a já zase vím, že Vás mnozí chválili. A říkám Vám, že mi to dělalo dobře.

Na všechno nervózní zapomeňte a ten dobrý pocit, který máte doufám stejně jako já, si vezměte s sebou do kapsy a odnesete si jej domů. Budete ho potřebovat, sezóna ještě nekončí.

Díky a mějte se dobře.

Váš Marek

ZA ZÁSLUHY O EXISTENCI

divadelních přehlídek amatérského divadla v Třebíči poděkovali zástupci Sboru českých divadelních ochotníků plaketou těmto přátelům, pánům Ing. Karlu Müllerovi, přednostovi OÚ v Třebíči MVDr. Pavlu Heřmanovi, senátoru ČR a starostovi města Třebíče Magistru Marku Bušovi, řediteli MěKS v Třebíči a Magistru Jaroslavu Dejlovi, presidentu všech dosavadních přehlídek. Divadelní ochotníci, sjíždějící se do Třebíče z celé ČR doufají, že ocenění pánové budou zárukou i pro další ročníky Divadelní Třebíče.

Václav Müller

Divadlo Excelsior Praha Jiří Hladký FRANKENSTEIN

Excelsior je divadlo, které už 40 let, drží svou světybnou poetiku. Jejím význačným rysem je textová složka, která velmi často sahá do žánru „pokleslé“ literatury. Tu zpracovává do scénáře, přičemž vytváří kontrapunkty vycházející z jazykové archaičnosti, záměrné zahlcenosti obtížnými slovními tvary, přiřazováním a spojováním nepatřičných výrazů, a to jak ve významu, tak i smyslu. Vzniklá montáž těží ze střetu představy a skutečnosti, dochází k ironizaci jevů v rovině slovního jednání, které je dále rozvíjeno jevištními prostředky režijními, hereckými a scénografickými. Pravda slov a pravda kostýmní a rekvizitní složky tak v divákovi vyvolává trsy konotací a asociací linií, podpořených styli-zovaným „demonstračním“ herectvím, opět odkazujícím k „pokleslosti“ společenského chování a jednání, tak jak je aspoň částečně známe především z filmů třicátých let. Výše popsaná poetika Jirky Hladkého - „pokleslosti žánru a pokleslosti divadelní konvence“ - nabývala v letech uplynulých nezanedbatelných souvislostí politických. Dnešní doba valící se mediální kultury výrazně pokleslé a vydávané za vrcholná tvůrčí díla, pak posouvá tvorbu Excelsioru do souvislostí estetických. Pro mne boj Jirky Hladkého proti normám, těm či oněm, (tehdy jako dnes), je sympatický. Nejen pro podstatu, ale též proto, že tak činí formou grotesknosti, takže zmíněné jevy pojmenovává způsobem zábavným, stravitelným, atd.

Jenže, a to jsme už u Frankenstein, by nebylo od věci poetiku divadla přizpůsobit ve smyslu zorganizování sdělení, to jest dotáhnout prosazující se prvky a principy kabaretnosti a klipovosti do finálního tvaru. Tam, kde inscenace měla situaci provedenou jasně a čistě a vypointovanou do gagu, měla právě pro pojmenování jevů jasnou smíchovou odezvu. Tam, kde stylizace byla porušena hereckými prostředky, špatným načasováním, neřešením situace, došlo k poklesu zájmu, nudě, atd. Jistý podíl má na tom i hudební složka, která v dnešních souvislostech - byť je vybrána přesně - retarduje svou metráží rytmus inscenace.

Vidím, že článek je více souvislostech tvorby Excelesioru a jeho místě v divadle dnešních dnů, než o inscenaci samé, ale snažil jsem se postihnout princip, který existuje bez ohledu na titul.

Vladimír Zajíc

Ořechovské divadlo Ořechov

Ronger Florimond Hervé Henri Milhac Vlastimil Peška Mam•zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku

Divadelnost operety je mrtvá. Myslím tím klasickou operetu zhruba od poloviny 19. století do první světové války. Vytvořila si tehdy svá velmi přesná a přísná pravidla a v tomto duchu si získávala i své obecnstvo. Tato pravidla jsou tedy pryč, ale žije hudba, která stojí za to, aby byla zachráněna pro dnešní divadlo, pro dnešní diváky. A v tomto smyslu ořechovské divadlo se uchopilo textu a hudby Mam•zelle Nitouche. Už před několika desítkami let takový první - a velmi úspěšný - pokus učinil Oldřich Nový. Vlatimil Peška šel ovšem v této inscenaci s ořechovským souborem dál. Je to inscenace, která plně respektuje současný stav hudebního divadla - či lépe řečeno: celé sféry hudby, která je vlastně nejrozličnějšími prostředky zviditelňována. Vymyslel si tři Denisy, které skutečně hrají a zpívají - babičku, matku a vnučku a ještě malou Denisku, která na konci znovu vstupuje do dívčího ústavu kláštera „U laštoviček“. Stejně tak jsou tu ovšem tři Fernandové, kteří tvoří odpovídající partnery - rozumějmě věkově odpovídající - oněm třem Denisám. Tohle dává řadu možností. Ta první z nich je samozřejmě významová. Je to vlastně jakýsi zvláštní koloběh, který znovu a znovu připomíná, že se tu hraje příběh, který nikdy neskončí. A navíc: Je to ideální příležitost k tomu, aby situace byly nahlíženy z nejrozličnějších hledisek, aby vznikaly i divadelně - což v tomto případě znamená především situačně - nečekané vazby s neméně nečekaným divadelním účinkem. Je to inscenace dravá, která nedá vydechnout, kde nápad se hrne za nápadem, kde vtip střídá vtip a divák je neustále ze všech stran atakován. Což také znamená, že je to inscenace s velkou

jevištní invencí. Hraje se ve stylu, který ořechovský soubor ovládá, který je jeho jistotou, a který počítá s tím, že divák bude všemi prostředky vtahován do jevištního dění. Zkrátka a dobře: ořechovský soubor se představil v té síle a podobě v jaké jej známe a znovu potvrdil, že patří k těm souborům, které jsou v současném českém a moravském amatérském hnutí záležitostí ne právě běžnou a obyčejnou.

Jan Císař

Divadlo AHA! Lysá nad Labem

Boris Vian: Pravdivé příběhy

Adam, Eva a třetí sex je název prvního oddílu scénického triptychu, kterého každá část vychází z ucelené samostatné scénické miniatury či povídky jednoho z nejpozoruhodnějších autorů tohoto století Borise Viana. Jeho tvorbu není možné jednoznačně zařadit do některého z literárních proudů a pohybuje se neustále v napětí mezi absurditou a účelně vedeným „pravdivým příběhem“. Dramaturg a režisér představení Miroslav Pokorný tři příběhy seřadil a jemně významově propojil do překvapivě koncizní a výkladově bohaté dramatické předlohy. První část je vlastně Vianova apokryfní variace na biblické vyhnání z ráje. Příběh plný humoru, nadsázky a překvapivých řešení, kde nakonec Adam s Evou sami a rádi utíkají z ráje a Hadem je k prvotnímu hříchu přemluven i Gabriel (když s Hadem leze pod deku), je hrán herci s citem pro tento humor, jeho pointování, v adekvátní stylizaci. Sem mi spadá nejvýraznější herecký výkon inscenace: Jarmil Škvrna v roli Hada. Práci herců podporuje výrazná scénografie a kostýmy (spící Bůh na štaflích za bicyklovými řídítky, na hávu metály různých „vyznání víry“, Adam a Eva v různobarevných „podvlikačkách“, díky jimž se daří vkusně a vtipně rozehrávat např. „erotické“ scény) a hudební akcenty a podkresy (ty zčásti vybral a zčásti je jejich autorem Petr Moravec). Přes roli spisovatele Borise Viana (hraje Miroslav Liderhaus) a přes celým souborem rozehrávané „čtení“ jim „právě napsané“ povídky se dostáváme do pitoreskního

Blues pro černého kocoura. V něm je v řadě epizod, odvíjejících se kolem kocoura, spadlého do jedné z pařížských stok, rozvíjena, opět s kvalitami typických Vianovských humorných nadsázek a fantazií, škála lidských typů, jaké můžeme i dnes potkávat v našich ulicích. Jejich reakce na kocourovo utrpení i na jeho bláznivé nápady jsou ale převážně se znaménkem povrchnosti, egoismu.... Tak, jako se postavy přiblížily k dnešku, děje se i s kostýmy (i když pod nimi ještě vidíme i fragmenty kostýmů z „ráje“). Bohužel řada dílčích epizod pro přílišnou expresi, zejména hlasovou, ztrácela srozumitelnost. Přesto celá klenba příběhu nebyla narušena. Po přestávce inscenace vrcholí příběhem

Budovatelé říše. Zde se, v možné blízké budoucnosti, završují sebezníčující tendence lidstva. Rodina stále před něčím blíže neurčeným utíká z jednoho bytu do jiného, stále se jí zmenšuje životní prostor, v průběhu členové rodiny umírají, jsou obětováni ve jméno „dobrých ideálů“.... Až poslední, Otec (Jiří Rezek), zaháněn do kouta páchá sebevraždu. Provázelo je „nelidské“ jednání, stanoviska. Zdegenerovanost jedinců pod tlakem prostředí, které ale sami spoluvytvořili. Někým průvodcem příběhu je postava stále bitého člověka, otloukánka, bitého lidství. V posledním obraze zmnožena do něměho chóru. Tato část je bezesporu obsahově nejsilnější, dává smyslu celé stavbě inscenace. Bohužel i zde se ale

herci nevyhnuli místy přexponovanosti, která mohla bránit plynulému vnímání příběhu. Jde už o starou zkušenost, že na absurdní materií příběhu nesené téma není dobré, ba až někdy nemožné, traktovat ještě absurdně exponovaným herec-
tvím. Nejsilnější momenty se proto ukazovaly v místech ztišených, hraných až psychologickorealisticky (výborný výkon Pavlína Kročové jako Husy).

Aleš Bergman

NAŠE INTERVIEW

s paní Evou Vaverkovou, vedoucí souboru C-DANCE a učitelky tanečního oboru na ZUŠ v Ústí nad Orlicí, jejíž soubor budeme mít to potěšení dnes shlédnout. **Paní Vaverková, jak jste se vůbec dostala k zájmu o tanec?**

Moje maminka v roce 1951 založila taneční oddělení na ZUŠ v Ústí nad Orlicí. Já jsem se narodila v r. 1948 - a od svých tří let jsem sedávala pod klavírem v tanečním sále, protože maminka pracovala s tanečníky. Už ve svých čtyřech letech jsem vystupovala v malé roli - ta hra se tuším jmenovala Ovidiova smrt. Pak si ještě pamatuji na roli Adélky z Babičky Boženy Němcové.

Tyto zážitky z raného dětství měly vliv na moji pozdější tvorbu. Snažím se, aby tanec byl stejně sdílný jako divadlo. Děláme to, o čem si myslím, že je skutečné taneční divadlo.

Jaké jsou zdroje inspirace pro vaše choreografie?

Všechno co vidím. Třeba cvrkající ptáci mě inspirovali k vytvoření tance o ptáčích. Nebo chodím po ulicích - z toho vznikl tanec tam se kafe dobře vaří (který C-Dance v Třebíči zatančí). Inspiračním zdrojem je samozřejmě hudba, ale i další věci. Důležité je sdělení myšlenky, názoru, vlastního pohledu na svět. Každý tanec je jiný.

Máte na repertoáru dva tance na hudbu skupiny Jablkoň. Jaké jsou?

Jsou velmi rozdílné - první je taková taneční anekdota a druhý je větší plocha - smuteční tanec. Každého z nás v životě potkávají i smutné věci.

Jaké je věkové složení vašeho souboru?

Od 5ti do 30ti let. Všichni jsou mými žáky - „starší“ tanečníci tak tvoří C-Dance. Největší problémy jsou s chlapci, zvláště těmi mladšími. Když ale poznají, o co jde, tak je tanec přitáhne. Někdy používám i netanečnický, např. svého partnera a manažera Miroslava Němce.

Ve vašem propagačním letáku píšete o svých pobytech na div. festivalu ve francouzském Avignanu. Co pro vás znamenaly?

Byla to úžasná zkušenost. Avignanský festival má několik částí - Část „In“ se odehrává v divadlech a bývá tam uváděna klasická i alternativní tvorba - včetně tance. Část „Off“ je pro soubory, které si mohou pronajmout či jinak zajistit prostor, ve kterém budou vystupovat - sály, divadla, ale i kostely ap. Volná část se odehrává v ulicích, kde vystupují komedianti, herci, tanečníci i cirkus. Avignanský festival mě přitáhl k divadelní tvorbě. Když jsem se v r. 1993 festivalu zúčastnila poprvé, byla jsem nadšena, že jsem vytvořila představení Klobouk z Avignonu.

Myšlím, že všichni divadelníci by si měli vzít za úkol zúčastnit se avignonského festivalu!

Děkujeme za rozhovor a moc se těšíme na vaše vystoupení.

S.Š.

of vrbatů

POKORNÝ S POKORNÝM

Jirka Pokorný (dále jen J.P.) Mírku, jaký pocit máš z diskuse o vašem představení, kterou jsi „řídil“ (jak tě podezřívá Dušan Zakopal)?

Mirek Pokorný (dále jen M.P.). Z týchle diskuse mám dobrý pocit, protože opět se prokázalo, že nejsme v žádným středním proudu, že prostě jsou na nás názory diametrálně odlišné, od spokojenosti až po velkou nespokojenost. Mě by nebavilo asi, nikoho z nás by nebavilo dělat nějaký divadlo, že všichni zatleskají a půjdou domů. My taky kvůli tomu to divadlo děláme, abychom se mohli přitom pěkně porafat, přeli se, abychom se dobírali těch výsledků, takových, touhle cestou. Přesně takovou diskusi, že jedni nesouhlasí, druhý souhlasí.

J.P. Kde hledáš inspiraci, v jakém kontextu je Vian k vašemu programu divadla?

M.P. No, uvažuji, chci, když budu mluvit sám za sebe, chci dosáhnout větší náročnosti sám k sobě, ale i k lidem se kterými to dělám, a zároveň i větší srozumitelnosti pro diváka. Konkrétně tahle inscenace: já jsem samozřejmě tohohle Viana znal, tyhle 3 věci vyšly ještě v Jazzový sekci kdysi dávno a já jsem se pro ně prostě rozhodl z nasranosti, ze zklamání, z toho, jak se to všechno vyvíjí. Já jsem naivní v některých věcech a opravdu furt si od některých událostí strašně moc slibuji a pak logicky přijde rozčarování, zklamání a já si to léčím, prostě kompenzuji v divadle, čili jsou to přesně moje pocity, že to zesměšňuju a беру zároveň strašně vážně a zároveň se toho strašně bojím.

J.P. Jakým způsobem pracuješ na inscenaci? Jak do toho vstupuješ ty, jak se podílejí ostatní na tom co děláte?

M.P. Podílejí se na tom hlavně tím, že mě prudějí, ale došlo to už tak daleko, a já jsem tomu rád, ale zároveň mě to činí nejistým, což je asi dobře, že oni se ptají. Oni mi do režijní práce nemluvě, ale ptají se a kladou sugestivní otázky, o kterých já musím přemýšlet a je fakt, že spoustu věcí musím přehodnotit na základě těch otázek. Jsou tam teďka takový lidé, který mají na to, aby se hodně ptali, já jsem s nima teď hodně spokojený.

J.P. Ve vašem souboru jsou velice zajímavé typy, už jenom svým naturelem. Jak a kde je získáváš, ti všichni žijí v Lysé, nebo dojíždějí odjinud?

M.P. Většina lidí je z Prahy, Otec dojíždí až ze Slaného na každou zkoušku. Většinou soubory, jak jsem měl možnost pozorovat, vytvořily takovou jako divadelní sektu, mají podobný názory, podobně se oblíkají, podobně uvažují, chodí do stejné hospody, jsou přibližně stejně starý, nesnesou mezi sebou lidi, který jsou jiný. Kdežto já si troufám říct, že u nás je to prostě naopak a že se to vyplácí. Je to strašně pracný, ty lidi skloubit, aby se vůbec snesli, vůbec vydrželi spolu, ale pro to divadlo je to geniální. Jsou veliký pře, když se v autobuse strčí kazeta do přístroje, většinou to nevyhovuje, hádáme se kvůli těmhle těm blbostem, ale na tom jevíšti je to velký plus, že nejsou všichni stejný, že tam jsou maminy od dětí, inženýr od americký firmy, který na zkoušky lítá letadlem z Bratislavy, že tam jsou lidi, kteří žijou pod hranicí chudoby, že jsou tam studenti, učitelé, truhlář. My se ani tak mimo divadlo tak moc už nestýkáme, ale ono je to strašně dobře, mě se to strašně osvědčuje, už to máme tak léta letoucí a mě by strašně zneklidňovalo, kdybychom začli být nějaká divadelní sekta, to by mě hrozně zneklidnilo.

pok.

STATISTIKA

nuda je, má však cenné údaje.....

Divadelníci většinou nemívají zvláštní zálibu v číslech, ale někdy jsou tato čísla i zajímavá. Posuďte sami.

- Na letošní Divadelní Třebiči vystoupilo celkem 12 divadelních souborů plus jeden soubor taneční.
- V průběhu přehlídky bylo ubytováno celkem 249 členů souborů a asi 50 dalších účastníků přehlídky (včetně šestičlenné poroty). Ubytování bylo zajištěno v internátech ISŠT a SZTŠ, ve sportovní hale, v Pedagogickém centru, v hotelu Atom a penzionu Vis a Vis.
- Celkem bylo vydáno 1521 stravenek, a to na 495 snídaní, 475 obědů a 551 večeří.
- Souborům bylo k dispozici 7 jevištních techniků, při představeních se vystříдалo 11 uvaděček a 2 hasiči (všichni jmenovaní jsou zaměstnanci MěKS).
- Byly prodány 1264 vstupenky, z toho 804 bylo pro studenty středních škol a žáky základních škol.

Za všech šest ročníků se na Divadelní Třebiči představilo 41 souborů v 63 inscenacích. Nejvíce - celkem čtyřikrát - vystoupilo na národní přehlídce Divadélko „Jen tak“ z Karlových Varů a ve třech ročnících se zapsalo Tylovo divadlo z Ořechova u Brna, Divadlo v klubu Metra Blansko a Divadlo Dostavník KŽ Přerov. Dvanáct souborů má v Třebíči po dvou záznamech.

Sedmý ročník Divadelní Třebiče se bude konat 20. - 24. 5. 1998.

POHÁREK SČDO

V roce 1973 začala soutěž v monologích ve východních Čechách v Holicích. Zakladatelé této soutěže zřejmě tehdy netušili, že práce ochotníků na monologích a možnost předvedení toho, co lecky nelze dělat v souborech, rozšíří a udrží tuto soutěž již plně čtvrtstoletí. Na další čtyři roky se soutěž přestěhovala do Heřmanova Městce, pak na 11 let do Hlinska v Čechách, a nyní již je 9 let v Přerově. Letošní 25. ročník měl nejen svou obvyklou soutěžní část, ale v galaprogramu večer vystoupili i někteří dřívější vítězové. Na národní přehlídku do Přerova postoupili vítězové kategorií mužský a ženský monolog a dialog z oblastních kol z Čelákovic, Plzně, Volyně, České Lípy, Frýdku-Místku, Brna, Čachnova u Proseče a z Hlinska v Čechách (zde soutěžili členové Orla, který je kolektivním členem SČDO). Celkem v oblastních kolech bylo více než 100 účinkujících. Ocenění získali tyto vystupující: Ženský monolog: 1. místo: Jana Horčíčková (Nový Bor), 2. místo: Marie Živná (Neratovice), 3. místo: Slávka Hubačíková (Vysoké n. Jizerou) Mužský monolog: 1. místo: Jiří Hlávka (Karlovy Vary), 2. místo: Tomáš Šula (Přerov), 3. místo: porota neudělila pro nižší úroveň interpretace dalších účinkujících. Dialog: 1. místo: neuděleno pro nevýraznost nejlepší inscenace, takže 2. místo získal dialog panů Emila Hlavíčky a Ivo Hýbla z Plzně, 3. místo: Marie a František Živných (Neratovice). Současný poslanec Parlamentu a dlouholetý iniciátor soutěže POHÁRKU SČDO Mgr. Miloslav Kučera věnoval cenu pro nejlepšího mladého interpreta. Tu získala Jana Horčíčková. Stejně tak tato získala cenu diváka, o níž rozhodovali posluchači po skončení galavečera. Za 25 let „POHÁRKU“ se celkem zúčastnilo ve všech oblastních kolech více než 3500 účinkujících. Ve finále - v národních přehlídkách - to bylo (přesně spočítáno) 571 účastníků. Někteří však zvítězili několikrát. Tak např. 2krát zvítězilo 9 osob, 3krát 4 osoby a 7krát 2 interpreti: Jiří Hlávka z Karlových Varů a Karla Klimtová z Prahy. U příležitosti 25. výročí POHÁRKU SČDO vydal IPOS-ARTAMA spolu s SČDO publikaci „MNĚ SLUCHU POPŘEJTE“ - Sborník statí, dat a dokumentů o práci na hereckém monologu a dialogu. Uspořádali Jiří Hraše a Miloslav Kučera. Je v ní vylíčena nejen genese 25 let této soutěže, ale také přehled o ročnících Cyranova kordu, konaného kdysi v Lomnici nad Popelkou. Oba autoři shromáždili nejen to, co bylo o monologických soutěžích napsáno nejen v Amatérské scéně, ale co je o těchto individuálních výstupech napsáno i v teoretické literatuře. Velmi cenným je přehled o autorech a o interpretovaných monologích z jejich her. Jak v POHÁRKU, tak v KORDU. Publikace je k dostání ve stánku ARTAMA - prodává Jarka Mikešová, také několikrát vítězka POHÁRKU i KORDU. Malé přiblížení účastníků letošního POHÁRKU SČDO v Přerově podává minivýstava fotografií Ivoše Mičkala v předšálí Národního domu. Srdečně zveme, neboť jde o uměleckou výpověď fotografa a o jeho snahu o přiblížení atmosféry, která tyto individuální výstupy provází.

Dušan Zakopal

STRUČNĚ K AKCÍM, KTERÉ CHYSTÁ SČDO NA ROK 1988

6. ročník národní přehlídky jednoaktových her se uskuteční na přelomu května a června 1998. Přehlídka se nebude organizovat už v Želci u Tábora, ale SČDO na místo konání vypsalo konkurz. Další akcí, která proběhne 23. - 25.10.1998 v Čelákovicih, bude tématická divadelní přehlídka (podobného typu jako kdysi ve Štamberku). Bude nesoutěžní a SČDO jejím vypsáním sleduje zvyšování výraznosti a inspirativnosti ochotnických představení.

Floroskop na dnešní den

Někteří lidé mají nepříjemnou vlastnost dělat i z maličkostí velké problémy. Proto neberte příliš vážně to, co se může dnes stát. Nenechte se vyvést z rovnováhy. Udělejte si dostatek času pro vás velice blízkou osobu a pracovní nasazení omezte na nejnutnější dobu. Také si uvědomte, že pokud chcete někomu udělat radost, tak přitom nesmíte mít výčitky svědomí pro jinou osobu. Jinak neděle bez výraznějších vlivů.

NÁVOD - JAK SE STÁT DOBRÝM HERCEM....

většinou to byli herci a herečky - přesněji děvčata a chlapci, kteří přistoupili k divadelní produkci bez „výchového a vzdělávacího“ dohledu dřívějších metodických středisek, seminářů a „dílů“.....

podepsán Antonín Bašta

vyšlo v AS 2/97 str. 15 (Štít města Prachatic)

Na Třebíči asi dlouho nezapomene pan Jiří Navrátil, představitel Fernanda (otce) v inscenaci ořechovské „Nitušky“. Ořechovští totiž hráli začátkem dubna t.r. v Třebíči pro účastníky regionální přehlídky dětských recitátorů, recitačních a divadelních souborů, a podali (jako vždy) strhující výkon. Při jednom výstupu se pan Navrátil tak vžil do své role jeptišky, že zapoměl, že stojí na jevišti a při couvání se zřítíl z forbíny. Ačkoliv si zlomil ruku v zápěstí, statečně dohrál představení a až potom se nechal ošetřit v trebičské nemocnici. Na včerejším představení už jeho zápěstí netřásla sádra a měl jen slušivý obvaz. Jsme rádi, že na Třebíči nezanevřel a přijel znovu.

Dnes

Neděle 18. května 1997

10,00 hod. Taneční divadlo C-DANCE
a taneční oddělení ZUŠ Ústí n.Orlicí

Po skončení představení Tanečního divadla C-DANCE vyhlášení výsledků Divadelní Třebíče a závěr přehlídky. Společenské setkání účastníků Divadelní Třebíče ve velkém sále FÓRA.

Filma

Pondělí 19. května 1997

Povinný odpočinek od divadla v zájmu nabrání nových sil, a k tomu, abychom se setkali VŠICHNI NA JEDNOM JEVIŠTI Motýli, Malované na skle, Romantický příběh? Báj? Bane, pouze Pravdivé příběhy. Zatímco se Macheath K. Superstar hádal s Jánošíkem o Divotvornej hrnec a Mam'zelle Nitouche s Kulhavým mezem sledovali Žebráckou operu, svedla Mirandolina Frankenstein. To byl výbuch na jičínském zámku. A pak, Kdo je tady sle-pice? Holt Láska kvete v každém věku.

Redakce tímto děkuje všem spolupracovníkům, dopisovatelům, kritikům i inspirátorům za pomoc při tvorbě našeho přehlídkového zpravodaje, a těší se s vámi se všemi za rok opět na shledanou.

Staňa Štěpánková, Jiří Pokorný, Jaroslav Kodeš a P.G.

